

opmærksom derpaa —, at hvis dette Ændringsforslag vedtages, vil Loven neppe blive anvendt. Der vil neppe være nogen Kommunalbestyrelse, der tør anvende den, fordi den aldeles ikke kan overse de Konsekvenser, som Vedtagelsen af dette Forslag vil betyde, og af Frygt for disse Konsekvenser vil man overhovedet ikke anvende Loven. Men rent bortset derfra maa jeg sige, at jeg vil være yderst betænkelig ved at indføre en saadan Bestemmelse i en Lov. Lovgivningsmagten skulde altsaa bestemme, at man i en vis Nødssituation er henvist til at handle saaledes og saaledes, og man søger de bedst mulige Kauteler for, at der sker det, der efter Forholdene er det rette, men saa skulde man samtidig sige, at den Kommunalbestyrelse, der derefter handler i Overensstemmelse med Loven, er erstatningspligtig for sine i øvrigt lovlige Handlinger overfor den enkelte Borger, der muligvis lider et eller andet Tab i den Anledning. Det er et saa stort og vanskeligt Princip, at jeg ikke paa nogen Maade tør gaa med til at stemme for det selv i en ekstraordinær Lejlighedslov. Jeg maa derfor fraraade at stemme for Ændringsforslag Nr. 2.

Det ærede Medlem Hr. Kragh vendte derefter tilbage til den Diskussion, der førtes her i Gaar, for saa vidt han ønskede, at jeg, jeg tror, det ærede Medlem sagde paa fyldestgørende Maade, skulde klarlægge, at der ikke skabtes Vanskeligheder, hvis en Tilflytter fra en anden Kommune har Lejlighed i denne anden Kommune, og denne Kommune saaledes kunde tænkes at falde ind under denne Lov, idet det kunde forlanges, at vedkommende Lejer i saa Fald skulde vente med at flytte ind i sin nye Kommune. Jeg vil dertil sige — og disse Bemærkninger er ogsaa henvendt til det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, der maa have tænkt paa dette Spørgsmaal ved sin Udtalelse om, at han vilde afvente Justitsministerens Bemærkninger, før han gav endeligt Tilsagn om sin Sulling, thi andre Spørgsmaal har der ikke været drøftet, som jeg ikke har besvaret —, at jeg ikke ser rettere end, at den Drøftelse, der fandt Sted i Udvalget, gav det Resultat, at i Virkeligheden er den tilflyttende Lejer beskyttet, uanset om han maatte have en Lejlighed til Raadighed et eller andet Sted i Landet, ogsaa i den Kommune, hvorfra han flytter. Det falder ligefrem ind under Loven. Der staar nemlig, at den hidtidige Lejer kan faa Lov til at blive boende, for saa vidt den nye Lejer har en Lejlighed til sin Raadighed; men det forekommer

mig, at det maa betyde indenfor Kommunen, thi hvor er vi ellers henne, hvis man ikke forstaar det paa den Maade? Det er ogsaa den Maade, det ærede Medlem ønskede, at jeg skulde forstaa det paa. Ellers vilde det jo kunne føre til, at vedkommende Kommune maatte kunne henvise ham til en Lejlighed, han havde staaende et eller andet Sted, hvor han ikke havde den fjerneste Interesse af at bo, og hvor han ikke kan bo paa Grund af sin Virksomhed og ikke kan forsørge sin Familie. Derfor tvinger Ordene, selv om mange Betragtninger kunde gøre det ønskeligt at gaa en anden Vej, til at antage denne Fortolkning, som jeg her har gjort mig til Talsmand for.

Med disse Udtalelser tror jeg at kunne nøjes, idet jeg haaber, at de maa kunne tilfredsstille saavel det ærede Medlem Hr. Kragh som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt.

Kragh: Jeg takker den højtærede Justitsminister for den sidst fremsatte Udtalelse angaaende Tilflytterspørgsmaalet, hvorefter Udtrykkene: „eller den nye Lejer har en anden Lejlighed til sin Raadighed i det paagældende Tidsrum“ udtrykkelig tager Sigte paa, at denne anden Lejlighed skal være til Raadighed indenfor den Kommune, til hvilken han har opnaaet Indflytningstilladelse. Dermed er der efter vor Opfattelse truffet en saadan Sikkerhedsbestemmelse, at Virkningerne af denne Lovs Benyttelse indenfor den ene Kommune ikke kan udstrækkes ogsaa til andre Kommuner.

I øvrigt har de Bemærkninger, der er fremsat af den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, paa ingen Maade rokket min Overbevisning om Nødvendigheden af at faa foretaget Ændringer i Loven i Overensstemmelse med de af Mindretallet under Nr. 1 og 2 stillede Ændringsforslag. Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt udtalte, at det ikke har været muligt for hans Parti at tage Stilling til Spørgsmaalet om Erstatning, fordi man ikke har haft Lejlighed til at undersøge Erstatningsprincippet i denne Forbindelse grundigt nok. Jeg kan aldeles ikke forstaa, at det kan være nødvendigt at foretage en grundig Undersøgelse af denne Sag. Naar man ved Lovgivning tilføjer en Person Skade til Fordel for en anden, saa maa det være en ganske naturlig Konsekvens deraf, at man sikrer den skadelidte Erstatning, og jeg maa udtale min Forbavselse over, at dette simple Rets-